

Oskorriren omenezko post bat

OSKORRIREN AZKEN ERROMERIA

GASTEIZKO MENDIZORROTZA, URRIAK 17

Hauxe da despedidia birako emanaldia.

Aitzina Folk Jaialdiaren barruko kontzertua.

Jaialdiaren amaierako kontzertuak urtarrilaren 2

eta 3an izango dira: Eskoziako Calum Stewart &

Heikki Quartet ariko dira eta Portugaleteko

Xabi Aburrizaga Band.

Fermin Etxegoien

@FETxegoien

Negarrez ari zara? Ez al zinen, bada, postmoderno garai hartan? 80ko hamarkada ditxosozkoaz ari zitzaidan jesarleku kidea, a ze aspertuta gauden guztiok garai hura gogoratzeaz, ados, baina kontua da Oskorri zuzenean azken aldiz ikusten ari ginela, Gasteizen, Mendizorrotzan, despedida biran, duela pare bat hilabete, eta agian bosgarren aldia-edo izango zen... begietako malakoak ezin ezkutaturik harrapatzen ninduela ondoko lagunak, malko potoloak gainera, neuk ere ikusteko modukoak, begien aurretik, aizue, pelikula baten gisan igarotzen zihoakidan bizitza nola, bat-batean gogora etorri egin zitzaidala zer, eta Vega de Urriellu aterpetxetik jaisten ari ginen hogeita hamar urte lehenagoko egun hura: emakume bat irten da La Tenerosa mendi-bordatik eta adartxo batzuk ebaki ditu inguruko zuhaitzetan; hura ikusita, nirekin datoren lagun bilbotarrak –ekologista megazaguna eta ni baino apur bat zaharragoa, hau da, 70eko hamarkadako sentiberatasunaren ordezkaria, Oskorri bezala– errieta moduko zerbeit egingo dio bertako emakumeari; nork eta hiritarrak!; nola ez ginen, bada, post (pen-

JAIZKI FONTANEDA

tsamendu likidoaren aldeko) bilakatuko ondorengo belaunaldikook, gure adiskide apur bat zaharragoak hain hutsezin agertzen baldin baziren beti eta edozein auziren aurrean, marxismoaz –edo ekologismoaz– lauzpabost –edo berrehun liburu irakurri izanari esker –dirudienez– eta barkatu neu ere adarretatik joan baldin banaiz, baina Natxok berak egin zuen hamarkada haietako zenbait dogmatismoren aipua kantuen artean mintzatu zen bakanetan, beste batzuk kantuetan zehar isuritako negar-anpu luak lehertzeko ahaleginetan huts egingen –pentsamendu likidoaren berezkoa ei da– ari ginen bitartean.

Sekulako esperientzia Oskorriren despedidea! Noraino hunkitu behar ninduen jakin izan banu, kontzertu guztietara joango nintzen. Vitoriakoa –Natxo, behin eta berriro– primeran egon zen maila guztietan. Musikalki eta espiritualki, hasi eta buka. Jendea bere baitan

bildurik, kantuok entzuten, edo bestela dantzaz, oldeka bai, baina baita, nago, mistikotasun ezkutaezin batez, azken errezitaldia ez ezik Oskorriren azken azken erromeria genuelako, non eta inoiz baino hitz-urriago agertu zitzagun Natxo prediku emaila bera (auto-definizioa duzue).

Bakeak eginda bezala agertu ere, bururatu zitzaidan.

Halaxe sentitu baikinena asko, post zein pre, jaialdian.

Milaka aldiz errepikatutako kantuak zuzenean azken aldiz entzutean, kantu horiek lehendabiziko aldietan eragiten zuten iragan ilunarekiko onura baltsamikoa zein orduan abiatzen ari zen etorkizun itxaropentsuari zekarkioten alaitasun eraldatzailea, biak ala biak sentipen eder bezain aspaldikoak, gure barrenean orainaldi eternal nahiz galdu baten gisan berragertu balira bezala, eta hortik ere negarrak. ■